

Arrest

nr. 114 007 van 20 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 5 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juli 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 september 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 28 januari 2010 resulteerde in een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd later ingetrokken. Op 27 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Het beroep dat door verzoekster tegen deze beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad) leidde tot arrest nr. 91 500 van 13 november 2012 waarbij verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 3 juli 2013.

1.4. Op 5 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoekster hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 07.09.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.06.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 20.11.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 03.07.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene twee gelegaliseerde kopieën van gelegaliseerde verklaringen van getuigen van de dubbele moord in 1999 voorlegt 'Y.M.' dd. 23.04.2013 (+ gelegaliseerde kopie van zijn binnenlands paspoort), 'I.M.' dd. 23.04.2013 (+ gelegaliseerde kopie van zijn binnenlands paspoort) voorlegt. Overwegende dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene een gelegaliseerde kopie van een verklaring van E.B., de voorzitter van minnelijke schikkingen' dd.23.04.2013 (+ gelegaliseerde kopie van zijn binnenlands paspoort) voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene de enveloppe dd. 16.05.2013 voorlegt waarmee bovenstaande verklaringen verzonden zouden zijn. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder eind januari 2013 naar de commissie voor bemiddeling in bloedwraak, die opgestart werd in Ingoesetie op 01.12.2012, gestapt zou zijn met de vraag om in hun zaak te bemiddelen. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze op het einde van februari van haar moeder vernomen zou hebben dat drie leden van de commissie aan het begin van februari 2013 naar de familie T. geweest zouden zijn om te bemiddelen, maar dat de familie hun verzoek afgewezen zou hebben en de commissieleden zelfs bedreigd zou hebben. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze § en a twee weken geleden telefonisch van haar moeder zou hebben vernomen dat de commissie opnieuw een poging zou ondernemen om de familie T. te benaderen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vreesde vermoord te worden wegens bloedwraak bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze ongeveer één keer per maand telefonisch contact zou hebben met haar moeder. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de asielmotieven van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar OCMW-steun opgeschort zou zijn sinds april 2013. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30.07.2012 & 26.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de

koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat beschouwd kan worden als een eerste en enig middel werpt verzoekster op: *“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 , 51/8 , 57/ 6 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding; Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)”.*

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

De beslissing dient bovendien te steunen op correcte feitelijke gegevens en naar de correcte wetsbepalingen;

Met betrekking tot artikel 50 alinea 3 en 4 en 51/8 van de wet van 15.12.1980

(...)

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever heeft willen vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf kunstmatig zou verlengen door opeenvolgende aanvragen in te leiden , nadat een afgesloten onderzoek bewezen had dat hij niet in aanmerking kon komen voor een erkenning of de subsidiaire bescherming; (Doc. /w./,Senat, 1992-1993, nD □555-1, p. 9).Om dit doel te bereiken werd het beroep voor de Raad van State uitgesloten in de gevallen waar de vreemdeling :

a) reeds eerder een verklaring heeft afgelegd om als vluchteling te worden erkend die na onderzoek niet aannemelijk is bevonden en

b) de mogelijkheid heeft gehad alle beroepsmiddelen uit te putten tot hun einde en

c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw element voor te leggen

De aanvraag tot schorsing zou enkel onontvankelijk kunnen worden verklaard indien deze drie voorwaarden cumulatief vervuld zijn ;

Indien de vreemdeling nieuwe elementen of een nieuw element voorlegt maar dat de Minister of de staatsecretaris of afgevaardigde van oordeel is dat deze niet van aard zijn om een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen vaststellen , of niet van aard zijn om het bestaan te kunnen vaststellen van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat in geval van terugkeer naar het land een reëel risico zou gelopen worden op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, is artikel 50, alinea 3 en 4 niet van toepassing (Arbitragehof, Arrest 61/94 ddl4.07.1994) .

In dit geval heeft verzoekende partij degelijk nieuwe elementen voorgelegd , nl documenten die materieel tastbaar zijn ;

Deze elementen werden echter niet gegrond bevonden door de gemachtigde van de Staatssecretaris;

In dit geval heeft verzoekende partij degelijk nieuwe elementen aangehaald ten aanzien van de eerdere asielaanvragen en ten aanzien van de motivering van de beslissing van het CGVS die op 27.02.2012 getroffen werd :

Verzoekende partij heeft , materieel originele documenten voorgelegd, die niet eerder hadden kunnen worden voorgelegd, nl.

1. gelegaliseerde verklaring van getuige, de heer 'Y.M.' dd. 23.04.2013, getuige van de dubbele moord in 1999

2. gelegaliseerde kopie van zijn binnenlands paspoort),

3. gelegaliseerde verklaring van getuige, de heer 'I.M.' dd. 23.04.2013
4. gelegaliseerde kopie van zijn binnenlands paspoort
5. gelegaliseerde verklaring van de heer E.B., voorzitter van minnelijke schikkingen dd.23.04.2013
6. gelegaliseerde kopie van zijn binnenlands paspoort
7. de enveloppe dd. 16.05.2013 waarmee bovenstaande verklaringen verzonden zijn.

Uit de beslissing blijkt niet dat de verwerende partij betwist dat deze elementen , niet eerder hadden kunnen voorgelegd worden .

de verwerende partij beperkt er zich toe deze elementen af te wijzen onder het enige voorwendsel dat de verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben, zonder echter dat een reëel onderzoek van de voorgelegde elementen geleid werd;

Uit de beslissing blijkt echter niet dat de verklaringen inhoudelijk werden onderzocht;

Er kan derhalve niet met zekerheid worden geponeerd dat (het CGVS) desalniettemin de nieuwe aanvraag negatief zou hebben afgesloten.

Alleszins beoordeeld de verwerende partij hierbij de voorgelegde stukken ten gronde, inhoudelijk , hetgeen echter uitsluitend tot het CGVS toebehoort;

Bovenop wordt inhoudelijk kritiek en beoordeling gevoerd, zonder echter dat een inhoudelijk onderzoek gemaakt werd;

De verwerende partij ontkent geenszins dat de voorgelegde getuigenissen "nieuw" zijn;

Zij eigent zich echter ten onrechte, het recht deze documenten te beoordelen, waar deze beoordeling echter tot het CGVS behoort;

De beoordeling is bovenop niet correct;

Het feit dat de documenten een gesolliciteerd karakter vertonen, sluit niet uit dat de verklaringen ook waar mogen zijn;

Uit de beslissing blijkt niet dat de verklaringen inhoudelijk werden onderzocht, de beslissing stelt slechts dat het gesolliciteerd karakter volstaat om ermee geen rekening te houden;

Deze beoordeling behoort echter tot de bevoegdheid van het CGVS;

Eveneens blijkt uit de beslissing dat de verwerende partij zich de bevoegdheid van het CGVS toe-eigent

De Vreemdelingenwet heeft geen hiërarchie ingericht nopens de bewijskracht die dient te worden verleend aan de documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd;

Deze beoordeling behoort tot het CGVS na een grondig onderzoek.

De beslissing zegt met geen woord dat de getuigenissen inhoudelijk werden onderzocht.

Dat het derhalve ook mogelijk is dat getuigenissen de verdere verklaringen van verzoekende partij komen ondersteunen;

Dat uit de beslissing inderdaad kan worden vastgesteld dat verzoekende partij het volgende verklaarde :

"Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder eind januari 2013 naar de commissie voor bemiddeling in bloedwraak, die opgestart werd in Ingoesetië op 01.12.2012, gestapt zou zijn met de vraag om in hun zaak te bemiddelen. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze op het einde van februari van haar moeder vernomen zou hebben dat drie leden van de commissie aan het begin van februari 2013 naar de familie T. geweest zouden zijn om te bemiddelen, maar dat de familie hun verzoek afgewezen zou hebben en de commissieleden zelfs bedreigd zou hebben. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze een a twee weken geleden telefonisch van haar moeder zou hebben vernomen dat de commissie opnieuw een poging zou ondernemen om de familie T. te benaderen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vreest vermoord te worden wegens bloedwraak bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven »

Dat de beslissing stelt dat verzoekende partij haar beweringen "op geen enkele manier kan staven";

Dat deze motivatie en bewering echter geen steun vindt in het administratief dossier;

Dat wel integendeel, de bewering van verzoekende partij steun vindt in de verklaring die zij voorgelegd heeft, van de heer E.B., voorzitter van minnelijke schikkingen.

Dat de DVZ er zich wat deze verklaring betreft toe beperkt heeft deze te ontkennen door te stellen dat het document een "gesolliciteerd" karakter heeft.

Nogmaals dient te worden vastgesteld dat de DVZ de aangehaalde middelen schendt en uiteraard ook de formele motiveringsplicht vermits in casu niet wordt uitgelegd waarom documenten die nieuw zijn, niet in aanmerking worden genomen zonder inhoudelijk onderzoek , op grond van een heel algemene beschouwing , die bovendien een interne tegenstrijdigheid inhoudt;

De tegenpartij kan immers niet redelijk enerzijds stellen dat een document dat opgemaakt werd na de sluiting van de eerste asielprocedure en dat dus als materieel nieuw dient te worden beschouwd, niet in overweging genomen wordt om de algemene reden dat het een gesolliciteerd karakter heeft, en

anderzijds beweren dat verzoekende partij haar verklaringen nopens de pogingen tot verzoening niet staft als geen inhoudelijk onderzoek gevoerd werd van het voorgelegde document;

De beslissing steunt eveneens niet op correcte feitelijke gegevens;

- Verzoekende partij legde inderdaad geen "copies" doch wel het originele van de verklaringen van de drie personen waarvan zij de verklaring voorlegt;
- Deze originele stukken werden bovendien gelegaliseerd
- Het zijn uiteraard de paspoorten van deze drie personen die in gelegaliseerde copies werden voorgelegd; het is inderdaad ook redelijk dat deze mensen hun paspoorten niet in origineel gaan verzenden vermits het om hun identiteitsdocument gaat dat op ieder moment dient te worden voorgelegd;

De beslissing steunt derhalve op onjuiste gegevens, daar waar het CGVS in zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming, verzoekende partij verweet geen pogingen te hebben ondernomen om bescherming te zoeken .

Cfr "Van een persoon die verklaarde haar land van herkomst te hebben verlaten omwille van een bloedwraak die het leven van haar oudste zoon ernstig bedreigt is het redelijk te verwachten dat men op zijn minst enige pogingen onderneemt om bescherming te bekomen."

En

"Verder blijkt uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier dat inspanningen door de autoriteiten om bloedvetes tussen families in Ingoesjetië op te lossen werden opgedreven in 2009, dat de president werd geprezen omwille van zijn initiatieven op dat vlak en dat er daadwerkelijke resultaten werden behaald. U werd hiermee geconfronteerd en u gaf aan dat u, betreffende de stappen die de autoriteiten ondernamen, niet op de hoogte was (CGVS30/08/2011 p. 18, 21). Opgemerkt moet worden dat van een asielzoeker die haar land van herkomst verlaat omwille van een bloedwraak waarbij haar zoon is betrokken redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij op de hoogte is van de inspanningen die door haar autoriteiten werden geleverd om bloedvetes tussen families op te lossen of dat zij voldoende pogingen onderneemt om zich hierover te informeren.

Vastgesteld moet worden, gezien bovenstaande vaststellingen, dat u niet aannemelijk maakt dat de Ingoesjetische autoriteiten u niet zouden willen of kunnen beschermen."

Dat dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij Ingoesjetië verliet in 2009 en tot heden in België verbleven heeft.

Dat luidens de informatie van het CGVS het in 2009 is dat de Ingoesje autoriteiten zich begonnen bezig te houden met verzoeningen inzake bloedwraak;

Dat het uiteraard ook zo is dat de autoriteiten of commissies voor verzoeningen zich zo maar niet ambtshalve met een verzoeningspoging bezig houden : er moet een aanvraag ingesteld worden door een van de partij en in de bloedwraak gewikkeld.

Aldus heeft op zich een aanvraag tot bemiddeling in een bloedwraak een "gesolliciteerd karakter" , het kan immers niet anders...

De DVZ houdt evenmin rekening met de verklaringen van de twee personen die getuigen waren van de moorden in 1999, om de reden dat deze verklaringen een "gesolliciteerd karakter" vertonen;

Nogmaals dient te worden vastgesteld dat de DVZ de aangehaalde middelen schendt en uiteraard ook de formele motiveringsplicht vermits in casu niet wordt uitgelegd waarom documenten die nieuw zijn, niet in aanmerking worden genomen zonder inhoudelijk onderzoek , op grond van een heel algemene beschouwing.

De loutere vaststelling dat een document een gesolliciteerd karakter vertoont, volstaat niet om de beslissing de asielaanvraag van verzoekende partij in overweging te nemen, voornamelijk wanneer dient te worden vastgesteld dat de tegenpartij geen inhoudelijk onderzoek voerde van de voorgelegde verklaringen, waarvan niet kan worden ontkend dat zij materieel "nieuw" zijn en dat zij een datum vertonen van na de afsluiting van de eerste asielaanvraag;

De beoordeling van het stuk ten gronde behoorde tot het CGVS en verzoekende partij kan van deze beoordeling niet worden beroofd door de enige motivatie dat het document een gesolliciteerd karakter vertoont;

Een gesolliciteerd document sluit immers niet uit dat het oprecht is;

Deze bijkomende vaststelling volstaat eveneens om de beslissing te vernietigen;

Behoudens de materiele documenten die voorgelegd werden, heeft verwerende partij eveneens het feit aangehaald dat de bloedwraak in het Noordelijke Kaukasus een vaststaande traditie is in deze regio en meer bepaald in haar republiek Ingoesjetië en dat verzoening niet kon afgedwongen worden indien zij geweigerd werd;

Zij heeft eveneens aangehaald dat haar drie zonen thans voor bloedwraak betrokken waren, gelet op hun leeftijd die nooit door de asielinstanties in kwestie werden gesteld:

De DVz spreekt zich niet uit over dit argument.

- De beslissing is niet redelijk en houdt evenmin rekening met de

zorgvuldigheidsplicht

Verwerende partij heeft overhaastig een beslissing getroffen

• Verzoekende partij heeft degelijk nieuwe elementen aangebracht en de zaak diende naar het CGVS te worden overgemaakt;

Deze elementen werden echter niet gegrond bevonden door de gemachtigde van de Staatssecretaris;

De verwerende partij oordeelt nopens de "bewijswaarde" die aan de verklaringen die verzoekende partij heeft voorgelegd, dient te worden toegekend;

De beoordeling van de toe te kennen bewijswaarde valt echter buiten de bevoegdheid van de tegenpartij;

De DVZ diende het dossier en de aanvraag door te sturen naar het CGVS dat over deze bewijswaarde diende te oordelen;

Dat tevens dient te worden rekening met de volgende rechtspraak

"Attendu que l'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni);

Dat dit reeds volstaat om de beslissing nietig te maken

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel I, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat in casu algemeen gekend is dat bloedwraak een permanent probleem blijft in het Noordelijke Kaukasus en meer bepaald in Ingoesjetië waarvan verzoekende partij afkomstig is, in dergelijke mate dat de autoriteiten zich hiervan bekommerd hadden en tussengekomen waren om families die in bloedwraak geraakt waren, tot verzoening aan te sporen; dit luidt eveneens uit de beslissing van het CGVS waarover de DVZ uiteraard beschikte op het ogenblik van het treffen van de aangevochten beslissing;

Dat dient te worden vastgesteld dat vendetta verder blijft bestaan, ondanks de pogingen van de autoriteiten om verzoening uit te lokken EN dat de autoriteiten blijkbaar ook niet in staat zijn om bescherming tegen bloedwraak te bieden, hetgeen ook vastgesteld werd ivm de toepassing in Ingoesjetië van een programma dat tot het neerleggen van de wapens stekt van gewapende benden of rebellen :

Cfr

Au cours d'une interview à la fin mai 2011, le chef de l'Ingouchie, Iounous-Bek Ievkourov, a félicité les organes de maintien de l'ordre pour avoir modifié leurs méthodes, soulignant qu'en 2010, pour la première fois, le nombre de membres supposés des groupes armés qui avaient été tués était plus faible que celui des insurgés arrêtés. Il a également expliqué en détails les conditions qu'il avait obtenues en négociant avec le Procureur de la République d'Ingouchie et le FSB pour la République d'Ingouchie concernant la reddition volontaire de membres des groupes armés. On leur demandait de faire des aveux complets et de coopérer à l'enquête en échange d'une sentence plus légère. Les autorités Ingouches intervenaient en leur faveur pour qu'ils accomplissent leur peine dans la région du Caucase du Nord, ou bien aussi près que possible de celle-ci (ce qui contrastait avec la pratique existante, bien que non officielle, consistant à envoyer les prisonniers du Caucase du Nord dans des prisons éloignées). et finançaient une visite au lieu de détention d'un membre de famille de la personne condamnée, une fois par an, quelle que soit la distance. Iounous-Bek Ievkourov a également expliqué le mécanisme de la reddition volontaire. La famille d'un individu soupçonné d'appartenir à un groupe armé devait conduire ce dernier au Conseil de sécurité (organe consultatif élaborant des politiques, dirigé par le chef de la République et faisant partie de son administration) ; de là, il était conduit au FSB pour être interrogé et généralement relâché plus tard le même jour jusqu'au prochain interrogatoire. Ces séances d'interrogatoire pouvaient conduire soit à l'arrestation et à l'inculpation de l'individu, soit à la clôture du dossier. Selon Iounous-Bek Ievkourov, il y avait eu huit ou neuf de ces redditions volontaires depuis le début 2011, et 54 en 2010, dont huit faisaient l'objet d'une enquête (c'est-à-dire qu'ils étaient détenus), à la date de l'entretien. Tous ceux qui se rendaient volontairement et qui n'étaient pas arrêtés avaient la promesse d'un emploi ou d'être accueillis dans un établissement d'enseignement. En septembre 2011, le chef de l'Ingouchie a créé une nouvelle commission destinée à faciliter l'adaptation à une vie de paix pour d'anciens membres des groupes armés illégaux. Cette commission est dirigée

par le Secrétaire du Conseil de sécurité, et parmi ses taches figure l'aide à la réinstallation de certaines des familles d'anciens membres 1^{er} groupes armés dans d'autres régions de la Fédération de Russie (probablement pour leur permettre de vivre sans la crainte d'une vendetta, coutume encore très courante en Ingouchie) . LE CERCLE DE L'INJUSTICE OPERATIONS DE SECURITE ET VIOLATIONS DES DROITS HUMAINS EN INGOUCHIE Index AI : EUR 46/005/2012 Date de publication : 21 juin 2012 Amnesty International <https://www.amnestv.org/fr/librarv/info/EUR46/005/2012/fr>

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Dat tot slot de beslissing het volgende stelt nopens de enveloppe dd. 16.05.2013 waarmee de verklaringen verzonden zijn.

"Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. "

Overwegende dat in casu de enveloppe een datum vertoont van na de afsluiting van de eerste asielprocedure;

Dat deze brief aan verzoekende partij geadresseerd werd;

Dat verzoekende partij in geen geval in de mogelijkheid vertoefte om aan de eisen van de tegenpartij te voldoen;

Dat geen enkel postbureau over de bevoegdheid beschikt om een inventaris op te stellen van de inhoud van een enveloppe en noch minder om deze inhoud na te kijken;

Dat de eis van de tegenpartij derhalve niet realistisch is en er op neer komt elk asielzoeker te beroven van het recht zijn procedure met nieuwe stukken te staven m aan te vullen; de tegenpartij legt in feite een onmogelijk te vervullen voorwaarde op; die door de wet geenszins voorzien is:

De beslissing schendt derhalve nogmaals de aangehaalde middelen;"

2.2. Verzoekster kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aangezien deze bepaling de bevoegdheid betreft van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de bestreden beslissing getroffen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris. De schending van de voormelde opgeworpen bepaling mist feitelijke grondslag.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekster werpt op dat zij bij het indienen van haar tweede asielaanvraag aangehaald heeft dat *"de bloedwraak in het Noordelijke Kaukasus een vaststaande traditie is in deze regio en meer bepaald in haar republiek Ingoesjetïë en dat verzoening niet kon afgedwongen worden indien zij geweigerd werd"* en dat *"haar drie zonen thans voor bloedwraak betrokken waren, gelet op hun leeftijd die nooit door de asielinstanties in kwestie werden gesteld"*. Verzoekster stelt dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet uitspreekt over dit *"argument"*. Uit de *"verklaring meervoudige asielaanvraag"* van 5 juli 2013, die zich in het administratief dossier bevindt en waarop verzoeksters handtekening prijkt, blijkt evenwel dat verzoekster geenszins bovenvermelde elementen aanhaalde bij het indienen van haar tweede asielaanvraag, zodat verzoekster dienaangaande geen motivering kan verwachten in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster betoogt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden nu *"niet wordt uitgelegd waarom documenten die nieuw zijn, niet in aanmerking worden genomen zonder inhoudelijk onderzoek , op grond van een heel algemene beschouwing"*, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing bepaalt dat de door verzoekster voorgelegde documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Deze appreciatie valt binnen de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.12). De Raad ziet niet in waarop verzoeksters verwachting gebaseerd is dat verwerende partij een inhoudelijk onderzoek zou doen over de neergelegde documenten en zou motiveren waarom ze dat niet doet, aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet overschrijdt (zie infra punt 2.6). Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat ze rekening houdt met de

omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken en met name de stukken en elementen beoordeelt die aan de grondslag liggen van verzoeksters tweede asielaanvraag.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. Waar verzoekster de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.6. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.7. Gelet op het gestelde in punt 2.6. kan verzoekster niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit de bevoegdheid van verwerende partij, haar toegekend door (oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.8. Uit artikel (oud) 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens op cumulatieve wijze :

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

In het kader van de beoordeling van de relevantie van aangevoerde gegevens, namelijk het nagaan of de gegevens van die aard zijn om tot een andere beslissing te komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag, mogen de aangehaalde gegevens getoetst worden aan de voorgaande asielprocedures

(cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.996). Door de relevantie van de voorgelegde stukken te onderzoeken, maakt verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 27 juni 2012 heeft geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van een situatie van bloedwraak op haar schoonfamilie uit haar land van herkomst zou zijn gevlucht omdat verzoekster en haar zoon reeds 10 jaar op de hoogte waren van de problemen en gedurende deze 10 jaar geen of weinig pogingen ondernamen om bescherming te zoeken. Verzoekster blijkt ook over weinig informatie te beschikken over de familie die de bloedvete heeft uitgesproken. Daarnaast wordt er in deze beslissing op gewezen dat de inspanningen van de autoriteiten in Ingoesjetië om de bloedvetes op te lossen in 2009 werden opgedreven, terwijl verzoekster stelde dat zij hiervan niet op de hoogte was waardoor zij niet aannemelijk maakt dat de Ingoesjetische autoriteiten haar niet zouden willen of kunnen beschermen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde eveneens vast dat verzoeksters verklaringen gekenmerkt werden door *“incoherenties en tegenstrijdigheden”*.

De Raad bevestigde deze zienswijze in zijn arrest nr. 91 500 van 13 november 2012 waarin werd gesteld: *“(…) Uit het administratief dossier blijkt dus dat verzoekster minstens sinds eind 1999 op de hoogte is van de bloedwraak die door de familie T. werd uitgesproken en waarbij haar zoon gevisieerd zou zijn (…). Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij gedurende de laatste 10 jaar van haar verblijf in de Russische Federatie enige voldragen inspanning heeft gedaan om voor dit probleem bescherming te zoeken bij de autoriteiten. Zij verklaarde weliswaar klacht te hebben ingediend tegen K.T., maar beweerde door haar eigen schoonfamilie gedwongen te zijn deze klacht in te trekken (…), wat bijzonder onlogisch overkomt. (…) Bovendien heeft verzoekster, hoewel haar echtgenoot medewerker was van de MVD en haar schoonbroer van de OMON, nooit de collega’s van haar echtgenoot gecontacteerd om meer informatie te krijgen over de bloedwraak en de beschermingsmogelijkheden (…). Het feit dat de contacten met de collega’s van haar echtgenoot beperkt waren, en deze doorheen de tijd nog vervaagden, ontslaat haar niet van haar verantwoordelijkheid op dit punt. Hierbij wenst de Raad bijkomend aan te stippen dat het weinig aannemelijk is dat de familie van het slachtoffer van een overheidsoptreden een bloedwraak uitsprekt tegen een individuele medewerker van de autoriteiten en zijn familie. In elk geval stelt de Raad vast dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput en evenmin dat de autoriteiten haar niet wilden of konden helpen. (…) De commissaris-generaal kon bijgevolg rechtsgeldig besluiten dat redelijkerwijs van verzoekster kon worden verwacht dat zij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om bescherming te bekomen. (…) Het verweer van verzoekster dat zij onmachtig is en geen initiatief kan nemen, belet haar niet om zich te informeren over de evoluties in haar land van herkomst over een problematiek die haar bij uitstek aanbelangt, zeker gezien de uitgebreide berichtgeving daaromtrent in de media (…). Van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze goed geïnformeerd is over belangrijke elementen die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster slechts bijzonder weinig details kan verstrekken over de familie waarmee er reeds meer dan 10 jaar een situatie van bloedwraak bestaat. (…) In haar verzoekschrift geeft verzoekster toe dat zij weinig weet over de familie T., maar beweert zij dat deze gelijk te stellen is met een soort maffia. Met deze bewering slaagt verzoekster er echter niet in de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal over haar onwetendheid te weerleggen. (…)”*

2.10. Blijkens het administratief dossier heeft verzoekster bij het indienen van haar tweede asielaanvraag volgende documenten neergelegd:

- een gelegaliseerde kopie van een getuigenverklaring van Y.M. van 23.04.2013 + een gelegaliseerde kopie van Y.M.’s paspoort;
- een gelegaliseerde kopie van een getuigenverklaring van I.M. van 23.04.2013 + een gelegaliseerde kopie van I.M.’s paspoort;
- een gelegaliseerde kopie van een verklaring van E.B., voorzitter van de commissie voor minnelijke schikkingen, van 23.04.2013 + een gelegaliseerde kopie van E.B.’s paspoort;
- een originele envelop.

Verzoekster verklaarde: *“Eind januari 2013 is mijn moeder naar de commissie voor bemiddeling in bloedwraak gestapt met de vraag of ze in onze zaak konden bemiddelen. Deze commissie werd opgestart op 01/12/2012 in Ingoesjetië. Eind februari belde ik met mijn moeder. Ze vertelde me dat 3 leden van de commissie begin 02/2013 naar de familie T. waren geweest om te bemiddelen. De familie had hun verzoek verwezen en had de commissieleden zelfs bedreigd. Ik ontving op 29/05/13 van mijn moeder een envelop met daarin 3 verklaringen over de bloedwraak waarmee onze familie te maken*

heeft alsook een kopie van hun binnenlandse paspoorten. Ik wil deze voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag. Ik weet dat het heel moeilijk is om mensen te laten getuigen in dit soort zaken omdat ze hierdoor een groot risico lopen. Tijdens het laatste telefonisch gesprek met mijn moeder, +/- 2 weken geleden, vertelde ze me dat de commissie opnieuw een poging zou ondernemen om de familie T. te benaderen. Mijn moeder nam contact op met I.M. en Y.M., twee getuigen van de 3 dubbele moord in '99 (waarover ik reeds verteld heb bij mijn eerste asielaanvraag). Zij hebben een verklaring opgesteld en een kopie van hun binnenlands paspoort bijgevoegd. Ook E.B., de voorzitter van commissie voor minnelijke schikkingen bij bloedwraak, stelde een verklaring op voegde een kopie van zijn binnenlands paspoort toe. Alle partijen hebben de documenten bij een notaris laten legaliseren. Mijn moeder heeft al deze documenten naar me opgestuurd. Ik ontving de envelop op 29/05/13. Ongeveer één keer per maand heb ik telefonisch contact met mijn moeder. Ik vraag opnieuw asiel aan omdat de ocmw steun van Sint Joost ten Node is opgeschort sinds 04/2013.”

2.11. Verzoekster tilt eraan dat aan de door haar voorgelegde documenten een gesolliciteerd karakter wordt toegeschreven. Verzoekster lijkt dit gesolliciteerd karakter echter te erkennen waar zij stelt: *“Het feit dat de documenten een gesolliciteerd karakter vertonen, sluit niet uit dat de verklaringen ook waar mogen zijn”* en aangaande de verklaring van E.B. betoogt: *“aldus heeft op zich een aanvraag tot bemiddeling in een bloedwraak een “gesolliciteerd karakter”, het kan immers niet anders”*. Verzoekster poneert dat de voorgelegde verklaringen de waarheid bevatten en dat een *“gesolliciteerd document niet [uitsluit] dat het oprecht is”* en verwacht blijkens haar verzoekschrift een inhoudelijk onderzoek van deze verklaringen, maar daargelaten de vraag of oprechte verklaringen op zich zouden kunnen maken dat het zoeken naar bescherming tegen bloedwraak anno 2013 voor feiten die zich 14 jaar geleden hebben voorgedaan, betrekking heeft op een feit dat zich heeft voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen, merkt de Raad op dat verwerende partij geen *“reëel onderzoek”* van de voorgelegde verklaringen kan uitvoeren, aangezien zij hiermee de bevoegdheid haar toegekend door (oud) artikel 51/8 eerste lid van de Vreemdelingenwet zou overschrijden.

2.12. Voor zover verzoekster van oordeel is dat verwerende partij met haar beoordeling dat de door haar voorgelegde verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben, haar bevoegdheid toegekend door (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet overschrijdt, wijst de Raad erop dat (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). (Oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De beoordeling dat een stuk een gesolliciteerd karakter heeft, betreft een beoordeling van de bewijswaarde ervan. In casu kan de Raad het noch kennelijk onredelijk achten noch strijdig met (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de staatssecretaris drie verklaringen die afgelegd werden op aanvraag en die bovendien betrekking hebben op feiten die zich 14 jaar geleden afspeelden en de vermeende situatie van bloedwraak die hierop volgde, en waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad reeds geoordeeld hebben, niet weerhoudt als een nieuw element in de zin van (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoekster wijst er nog op dat zij originele verklaringen neerlegde, en geen kopieën zoals gesteld in de bestreden beslissing. Dit betoog mist feitelijke grondslag, aangezien het administratief dossier een ontvangstbewijs bevat opgesteld op 5 juli 2013 waarin vermeld wordt dat er gelegaliseerde kopieën werden overgelegd van verklaringen van getuigen en van de voorzitter van de commissie voor minnelijke schikkingen. De Raad ziet alleszins niet in welk belang verzoekster heeft bij deze kritiek, nu verwerende partij geen gevolgen koppelt aan de veronderstelling dat deze documenten kopieën zouden betreffen. Waar verzoekster erop wijst dat deze stukken *“bovendien gelegaliseerd [werden]”*, merkt de Raad op dat een legalisatie niet met zich meebrengt dat de documenten niet als gesolliciteerd kunnen worden beschouwd.

2.14. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster verklaringen heeft afgelegd betreffende de vermeende situatie van bloedwraak. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent onder meer gesteld dat *“betrokkene deze bewering[en] niet kan staven”*. Verzoekster verwijst hierbij terecht naar de verklaring van dhr. E.B. die zij heeft neergelegd. Verzoeksters kritiek kan echter geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien de beoordeling in de bestreden beslissing dat

de verklaring van E.B. waarop verzoeksters verklaringen inzake bloedwraak steunen, een gesolliciteerd karakter heeft, overeind blijft.

2.15. Waar verzoekster betoogt dat verwerende partij niet betwist dat de voorgelegde documenten niet eerder konden worden voorgelegd, dat deze stukken materieel nieuw zijn en dat zij dateren van na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, dient de Raad op te merken dat deze elementen, gelet op hetgeen gesteld werd in punt 2.8., niet volstaan om de stukken als nieuw te bestempelen in de zin van (oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan het gegeven op zich dat verwerende partij snel een beslissing trof inzake verzoeksters tweede asielaanvraag de onwettigheid van de bestreden beslissing aantonen.

2.16. Wat betreft de envelop stelt de bestreden beslissing dat *“deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn”*. Verzoekster leest hierin een onrealistische eis van de tegenpartij en werpt op dat *“geen enkel postbureau over de bevoegdheid beschikt om een inventaris op te stellen van de inhoud van een enveloppe en noch minder om deze inhoud na te kijken”*. De Raad stelt vast dat de stukken die in de envelop verzonden zouden zijn, evenwel werden beoordeeld door verwerende partij, zodat verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek.

2.17. Verzoekster is ervan overtuigd dat het zoeken naar bescherming in het land van oorsprong tegen de bloedwraak een nieuw element vormt omdat dit een punt was dat de asielinstanties haar aanwreven, doch het aposteriori vullen van een lacune in het asielrelaas anno 2013 daar waar de asielinstanties oordeelden dat verzoekster zich reeds sedert 2009 tot de autoriteiten had kunnen richten om verzoening te bewerkstelligen in het kader van de bloedwraak en zij daaromtrent niet ingelicht bleek, maakt niet dat dit feit op zich een nieuw element vormt in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.18. Waar verzoekster een schending van artikel 3 EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Met haar algemeen betoog aangaande bloedwraak in Ingoesjetië toont verzoekster niet voldoende in concreto aan dat zij, 14 jaar na de feiten die aanleiding gegeven zouden hebben tot de bloedwraak, nog steeds een risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA